

Strafftylbige til at appellere til Krigsretten. Ogsaa der maa jeg meget anerkjende, at den meget ærede Krigsbestyrelse har sluttet sig til Udvalgets Indstilling i sin Tid, som gik ud paa at bevare det Omfang, hvori der for Diebliftet er Afgang til at appellere fra den arbitrære Straffemynndighed til Krigsretten, medens man tidligere havde bestemt, at der foruden disse Straffe og disciplinære Retsefter tillige skulde kunne anvendes forskellige Arter af Fængsel og Arrest arbitrært og med saadan Gylbighed, at Appel deraf ikke kunde foretages til Krigsretten. Men jeg vil dog sige, at Udvalgets Flertal havde en Redaktion af § 197 første Stykke, der forekom mig at være tydeligere end det nu foreslaaede, som forøvrigt den Gang ogsaa var foreslaaet, idet man havde søgt at opstille en meget bestemt Adskillelse mellem, hvad der var rene disciplinære Straffemidler, og hvad der ikke var det. Medens der nu i første Stykke i eet og samme Punktum indeholdes saavel Disciplinarmidler som de øvrige Fængsels- og Straffearter, havde man adskilt det i to forskellige Punktumer, og denne Adskillelse, som saar sin Betydning for det Følgende, hvor Taleren er om, i hvilke Tilfælde Appel kan finde Sted, traadte derved skarpere frem. Ved § 197 skal jeg endnu kun nævne, at Udvalget i sin Tid havde foreslaaet at give Cheferne ombord i Krigsskibene en betydelig udvidet arbitrær Straffemynndighed fremfor, hvad der dengang var foreslaaet i Regjeringsforslaget, af Hensyn til at det har sine Vanskeligheder at tilveiebringe Krigsretter ombord. At dette Forslag er optaget af Krigsbestyrelsen, kan man jo let forstaa. — Jeg kommer nu til den Del af Straffeloven, som har faaet de største Vanskeligheder, den Ansødssten, hvorpaa Forslagets Fremme hidtil er strandet. Det er Spørgsmaalet om Straffearterne. I § 8, hvor disse Straffearter nævnes, se vi nu, at de egentlige Legemsstraffe, Kamp, staaende Arrest, Krumslutning, Bøje, Rottingslag o. s. v. ere bortfaldne, og dette maa naturligvis i høi Grad anerkjendes. Om end noget sent er altsaa den høitæredede Krigsbestyrelse dog kommen til Erkjendelse af, at det er saa langt fra, at Anvendelsen af disse Straffearter tjener og fremmer Disciplinen i Hæren, at de, i alt Fald efter min Opfattelse, tværtimod virke i modsat Retning; thi et Straffemiddel, der egner sig til at ophidsse og øgge til Trods og forbryderisk Sind, tror jeg, er i en ganske særegen Grad egnet til netop at nedbryde Disciplinen. Jeg siger, at det maa glæde En at se, at ogsaa vor Krigsbestyrelse efterhaanden, om end noget sent, er kommen ind paa den Betragtning, der allerede er trænet igjennem i andre Landes militære Lovgivning, at det ikke er hensigtsmæssigt og ikke egner sig til Diemedets Opnaelse at anvende den Art af Straffe, lige saa lidt som det overhovedet kan forenes med Nutidens humane Lovgivning. Det er nu imidlertid et

Spørgsmaal, om det da ogsaa er ganske alvorligt med denne Bestræbelse for at affasse de egentlige Legemsstraffe. Jeg siger: dette Spørgsmaal kan reises, thi de Bestemmelser, som følge efter i § 26, egne sig jo ganske vist til at vække nogen Tvivl. Det hedder nemlig i § 26 og 27, at under visse Omstændigheder kan der anvendes en saafaldt Bindestraf i Land og Bøiestraf i begge Arter, streng og simpel, ombord. Jeg vilde kunne foreslaa Ændringer af denne Art, dersom Betragtningen var den: Vi erkjende ikke disse Straffearter for at være hensigtsmæssigere, vi erkjende dem ikke for at være virksomere end andre, men vi erkjende dem for at være et Surrogat for Fængselsstraf, for Arrest, hvor en saadan ikke kan bringes tilveie. Dersom dette var Betragtningen, vilde jeg med en Indskrænkning, jeg strax skal komme til, ikke have noget Væsentligt derimod at indvende; jeg skal strax komme dertil, idet jeg nemlig har nogen Tvivl om, hvorvidt dette er Opfattelsen. Jeg haaber, at det er den rette Opfattelse af den egentlige Tanke i § 26, men jeg kan ikke negte, at Bestemmelserne i Paragrafen have ladet nogen Tvivl tilbage hos mig i saa Henseende; thi dersom Betragtningen var denne: Vi ville kun anvende Bindestraf i Land eller Bøiestraf i de Tilfælde, hvor det er umuligt, at tilveiebringe en Arrest, altsaa som et blot og bart Surrogat for en Fængselsstraf, saa er det mig aldeles usatteligt, hvorfor disse Straffe skulde kunne anvendes ved Tropesamlinger i Leiren, hvor der jo ikke er Tale om Mangel paa Arrest (M. P. Jensen: Jo). Ja, er der Tale derom, saa er det en Feil, som Rigsdagen maa rette, der behøver ikke at være nogen Mangel paa Arrest. Dernæst, dersom dette var Meningen, saa ser jeg heller ikke, hvorfor man bringer en saadan ny Straf i Anvendelse, og jeg skal tilføie, at en saadan ny Straf af denne Art allerede ved sin Nyhed har noget Dødt ved sig, saa at det overhovedet ikke vilde være at anbefale at indføre den. Men jeg forstaa heller ikke rigtigt, hvorfor man søger at bringe den i Anvendelse; thi jeg beider holdt fast ved Tanken: Det gjælder kun om at skaffe et Surrogat for en Arrest, altsaa dette tilveiebringer man ved at binde Manden, lægge en Lænke om ham eller paa anden Maade tilveiebringe det, at han er arresteret; men der er et meget vidt Spring derfra og til at sætte ham i Spændetrøje. Da man i sin Tid kom til os og sagde: Vilde I af med Krumslutningsstraffen, saa skulle I faae staaende Arrest i Stedet derfor, sagde Folkethinget dertil gjentagne Gange: nei, Tak, disse to Straffe komme i Virkeligheden ud paa Et. Det Samme gjælder naturligvis om Bindestrafen; naar man vil stille den i Stedet for staaende Arrest, tvivler jeg paa, om man ikke alligevel vilde foretrække staaende Arrest. Der er nemlig en Ting ved denne Bindestraf, som er høit uheldig, og det er, at dens Haardhed og Skarp-